

handlede Lov. Disse Dtringer har jeg seet paa en høist besynderlig Maade misbrugte; — hele den foregaaende Deel af Forvedraget tydeliggjør tilstrækkeligt, hvad der menes, thi der havde jo i hele Striden med Casino kun været Tale om det kongelige Theaters litteraire Ret til Holberg, og ligeoverfor den nye Anstalt kunde Spørgsmaalet dengang ikke stilles anderledes, end det af mig blev stillet, da Casino havde en ganske anden Bevilling end Folketheatret. I dette Tilfælde var det derfor fuldkommen sandt, at hele Spørgsmaalet faldt bort i det Dieblik, det fra Regjeringens Side erkjendtes, at Arbejder af Forfattere, der havde været døde i 30 Aar, selv om disse Arbejder vare det kongelige Theaters eller nogen Andens Eiendom, kunde overgives til Opsyrelse af dem, der ere berettigede til at opføre Stuespil. Nu staaer kun det Spørgsmaal tilbage, om man af Interesse for „Kunsten og for Theatret“ vil flaae en Streg over de nuværende Bevillinger. Jeg troer, at der kan anstilles mange Betragtninger, som ville vise, at man vilde handle urigtigt, baade mod Theatret og mod Kunsten, hvis man vilde gjøre det; paa dem skal jeg imidlertid i dette Dieblik ikke gaae ind; har man den Opsyrelse, at det vil være rigtigt at flaae en Streg over alle de eksisterende Bevillinger, saa er det et nyt Strid fremad paa Indrømmelsernes Bane, som man naturligtvis kan gjøre; men det forekommer mig at ville være i høieste Grad urigtigt paa den Maade, hvorom der her er Tale, at give efter ved ikke at fastholde, hvad der ligesom er givet i en Bevilling, og det ligeoverfor en Mand, der paa ingen Maade kan have Grund

til at klage over Forsølgelser eller Indskrænkninger, men tværtimod har nydt Begunstigelser i rigeste Maal. Forsaa viot man virkelig kjen-der Sagen og har opfattet Situationen, maa man erkjende, at det vilde være i høieste Grad urigtigt at gjøre en saadan Indrømmelse, og jeg kan ikke tænke mig noget Unaturligere, end om man vilde betragte dette Forhold som Motiv til at borttage enten en Deel eller det Hele af det Tilskud til Theatret, som hidtil er givet, og som man har erkjendt, at der var en moralsk Forpligtelse til fremtidig at give. — Hvad nu Opsyrelsen af Theatret og dets Stilling angaaer, da kan den jo være forskjellig hos de forskjellige Medlemmer; der er eet Medlem her i Salen, der har en fra min saa diametral modsat Mening herom som muligt, men med hvem det dog er mig en stor Behagelighed netop at discutere om Theatret. Han har i den Retning, hvorom der her er Tale, opfattet Theatrets Stilling saaledes, at jeg, trods hans divergerende Ansuelser derom i det Hele, maa sige, at han maaskee mere end nogen Anden har bidraget til at lette Stillingen for Theatret, i alt Fald til at give fair play, saa at det kan handle med Fithed. Det, hvorom der egentlig er Spørgsmaal, er, at der gives et Tilskud, og at Staten erkjender, at der er en Opsyrding dertil, men dette Spørgsmaal er allerede afgjort engang her i Salen, nemlig i 1851, da Loven om dette Principspørgsmaal forelaa og blev ført til Afgjørelse; den ærede Rigsdagsmand var rigtignok dengang, troer jeg, i Minoriteten, men han har søiet sig i Majoritetens Beslutning.